

Fotografie k rozhovoru dodala firma Warwick

Rozhovor připravil: Luděk Bohovič (luděk@music-store.cz)

STEVE BAILEY INTERVIEW

Slavných muzikantů s příjmením Bailey je poměrně mnoho. Pokud se však jako nápověda mezi indiciemi objeví bezpražcová šestistrunná baskytara, nemůže dojít k mylce. Ačkoliv má STEVE BAILEY za sebou skvělou kariéru lemovanou spoluprací s mnoha vynikajícími světovými hudebníky všech možných žánrů, jeho nejpopulárnějším projektem jsou zřejmě Bass Extremes, které realizoval se svým dlouholetým a blízkým přítelem Victorem Wootenem. Steve Bailey se ve společnosti friemních hráčů firmy Warwick objevil na veletrhu Musikmesse již v loňském roce. Letos však byla jeho přítomnost podstatně výraznější, o což se velkou měrou postaral i sám německý výrobce, který Stevovi vyrobil nádherný signovaný šestistrunný bezpražec.

Steve Bailey se podle svých vlastních slov do basy zamiloval od prvního dne, kdy měl příležitost na tento nástroj hrát. Na univerzitách v Texasu a Miami vystudoval dnes již jednapadesátiletý basista hru na klasický kontrabas a elektrickou baskytaru. Mezi jeho hudebními a hráčskými vzory bývá nejčastěji uváděn Chick Corea a Jaco Pastorius. Mezi osobnostmi, se kterými Steve spolupracoval, především jako studiový hráč, vynikají Victor Wooten, Dizzy Gillespie, James Moody, Paquito D'Rivera, David Benoit, Jethro Tull, Lynyrd Skynyrd, Jon Anderson, John Witherspoon, Mel Torme, John Patitucci či Billy Sheehan.

I přesto, že je Steve Bailey svázán především s hrou na bezpražcovou baskytaru, působí velmi aktivně jako učitel hry na všechny možné podoby baskytary a kontrabas. Nemálo proslulé jsou i jeho a Wootenovi basové kliniky známé pod názvem *Bass At The Beach*. Steve Bailey je také autorem řady baskyrových škol a publikací a opomenout bychom neměli ani skutečnost, že v letech 1994 a 1996 získal ocenění „*Bass Player Of The Year*“.

Se Stevem Baileym jsme se sešli v zákulisí stánku Warwick v německém Frankfurtu. Hovořili jsme především o jeho novém nástroji, o některých úskalích hry na bezpražcové nástroje, o současných trendech mezi mladými basisty, či o jeho preferencích ve studiovém vybavení.

STEVE, UVEDENÍ TVÉHO SIGNATURE NÁSTROJE OD FIRMY WARWICK VZBUZUJE ZDE NA VELETRHU VELKÝ ZÁJEM. TÉMA, KTERÝM BYCHOM RÁDI ZAHÁJILI TENTO ROZHOVOR JE Tedy NASNADĚ. MOHL BYS NÁM PŘEDSTAVIT SVÉ NOVÉ ŠESTISTRUNNÉ BEZPRAŽCOVÉ DÍTĚ?

Samozřejmě. Tato baskytara se vyznačuje především hmatníkem z dřeviny zvané snakewood. Profil ovangkolového krku nástroje lze popsat jako asymetrický, v určitých místech je tenčí, a díky tomu je hra i s ohledem na počet strun daleko jednodušší. Přesto krk neztrácí na své pevnosti. Myslíím, že je to jinak velmi jednoduše koncipovaný nástroj vybavený snímači BassLines, které jsem společně s obvodou elektroniky pomáhal před patnácti lety vyrobit. Přesto, že jsou na nástroji zdánlivě dva potenciometry, mohu s nimi ovládat více parametrů.

Steve Bailey se svým novým nástrojem Warwick Steve Bailey Signature. Šestistrunný bezpračkový model charakterizuje kromě asymetrického profilu krku zejména hmatník z dřeviny snakewood. Jedná se o velice vzácné a exkluzivní dřevo (*Piratinera guianensis*), které se vyznačuje neobyčejnou tvrdostí a hustotou. Jeho nádherná tmavěčervená kresba připomíná hadí kůži.

Je to jednoduché: basy, výšky, hlasitost, mid boost a mute. Nástroj má také nerezový pickguard. Tento Warwick, podobně jako mé předchozí nástroje od firem Aria či Fender, podléhá především mým požadavkům na pohodlnou hru, při kterých zohledňuji také fakt, že mám o něco menší ruce. Tělo, jak vidíš, vychází z modelu Streamer, má ovšem výraznější výřez, abych dosáhl na čtyřicetadvacátý „pražec“.

JAKÝ MATERIÁL JSTE ZVOLILI PRO TĚLO TĚTO BASKYTARY?

Tělo jsme vyrobili z bahenního jasanu, protože jsem si přál lehčí nástroj. Některé Warwicky využívají masivní exotických dřevin a jsou tím pádem poměrně dost těžké. Já mám raději lehčí nástroje.

POJĎME SE JEŠTĚ VRÁTIT K HMATNÍKU. PŘÍZNÁM SE, ŽE O DŘEVINĚ „SNAKEWOOD“ SLYŠÍM ASI POPRVÉ...

Zatím jsem vždy na místě hmatníku preferoval eben. Tato dřevina je ale tvrdší a má mnohem větší hustotu.

Když mi tento materiál ve Warwicku ukázali, velmi mě nadchl. Byl poměrně těžký a zároveň s velice krásnou texturou. Myslím si, že hlavním důvodem, proč si o této dřevině ještě neslyšel, je ten, že je zkrátka velice drahá. Ještě přesně nevím, kolik bude nástroj stát, ale jsem si jistý, že přítomnost snakewoodu tuto baskytaru docela prodraží. Pravděpodobně se nakonec bude vyrábět i varianta s ebenovým hmatníkem, ale máš pravdu, že je to velice vzácné dřevo a více lidí se s ním zřejmě setká poprvé. Ani já jsem ho do té doby neviděl.

ELEKTRONIKA JE TĚDY Z TVÉ HLAVY?

Jedná se o systém Basslines Fundamental Fretless určený pro bezpračkový model baskytary. Pro nástroj osazený pražci je k dispozici standardní varianta, myslím, že bez parametru mid boost. Tento systém děláme i pro pětistrunnou a čtyřstrunnou baskytaru.

JSOU TO POUZE DVA ROKY, KDY SE TI PODLE TVÝCH VLASTNÍCH SLOV „SPLNIL DLOUHOLETÝ SEN“ A FENDER PRO TEBE

VYROBIL SIGNOVANÝ ŠESTISTRUNNÝ BEZPRAČEC. MYSLÍM, ŽE MNOHO TVÝCH PŘÍZNIVCŮ SI KLADĚ OTÁZKU, PROČ SES POKY TAK RELATIVNĚ KRÁTKÉ DOBĚ ROZHODL KE SPOLUPRÁCI S FIRMOU WARWICK.

Spolupracovat s výrobcem - to je pro mě něco jako se oženit. Víte, když se dva lidé vezmou, většinou oba doufají, že jim jejich svazek vydrží napořád. Můj vztah s firmou Fender trvá bezmála dvacet let a jejich baskytary jsem si oblíbil ještě v době, kdy ji bylo možné označit za malou společnost. Od té doby se ale Fender ohromně rozrostl. Nástroj, který mi zde vyrobili, je úžasný, je to basa kterou doslova miluji. Řekl bych to asi takto: Zatímco společnost Warwick má pořád rodinný charakter, Fender je tak obrovský, že ho lze skoro přirovnat k IBM či jiné rozsáhlé korporaci. Přestože lidé jsou zde přítomní a v pohodě, chybí tu určitá věrnost a umělců, kteří jsou s Fenderem nějak svázaní, je nepočítaně. Z pěti let, kdy jsem aktivně spolupracoval s Fenderem, celé tři roky trvalo, než vůbec nástroj vznikl. Celé tři roky Warwicku se to podařilo víceméně

za dva týdny, takže asi chápete, co tím vším chci říci. Fender je velký stroj, ale startuje pomalu. Naopak Warwick je dost malý na to, aby dokázal rychle pracovat. U Fendera jsem se také nikdy osobně neseťkal s prezidentem společnosti, nikdy jsem si s ním nepotřásl rukou, nikdy jsem od něho nedostal email...

MÁ TVÁ SPOLUPRÁCE S WARWICKEM NĚJAKÉ HLUBŠÍ KOŘENY, NEBO SE JEDNÁ O TEPRVE MLADÝ VZTAH?

Svůj první Warwick jsem získal už někdy v roce 1992 nebo možná i dříve. V polovině devadesátých let, když jsem pracoval na albu Jethro Tull, jsem potřeboval dvanáctistrunnou baskytaru. Znal jsem odněkud člověka z Warwicku, který měl na starosti spolupráci se známými hudebníky. Oslovil jsem ho a Warwick mi nástroj vyrobil. Na Warwicky tedy hraji již dlouho, i když Hanse Petera Wilfera jsem potkal teprve asi před třemi nebo čtyřmi roky. Myslím, že je to výborný člověk, ostatně jako ostatní ve firmě.

FAMILY AFFAIR, ŽE?

Ano, přesně. Ostatně slogan „Family Affair“ byl můj nápad. Což mi připomíná další vlastnost téhle společnosti, která je mi sympatická, a tou je její otevřenost nápadům a vkladům ze strany umělců. Tento slogan jsem vymyslel pro projekt Fuzz on the Buzz, který jsem navíc pro Warwick produkoval. Skutečně jsou velmi otevření mým nápadům, i když jsou občas velice šiléné.

KDYŽ JSEM SI PROCHÁZEL SOUPIS TVÉHO VYBAVENÍ, NARAZIL JSEM NA POZNÁMKU, ŽE VLASTNÍŠ TAKÉ KONTRABAS OD ČESKÉHO VÝROBCE JANA JUŽKA. JE TO PRAVDA?

Ano, je to tak, mám dokonce dva české kontrabasy. Jeden je od Južka, to vím bezpečně. O druhém nevím, kdo konkrétně ho vyrobil, ale podle štítku se jedná o starý český nástroj.

MLUVÍME-LI O KONTRABASU, RÁD BYCH SE ZEPTAL, ZDA TI TVÉ STUDIUM TOHOTO NÁSTROJE POSKYTLA NĚJAKÉ ZÁKLADY, KTERÉ JSI POZDĚJI VYUŽIL I PŘI HŘE NA ELEKTRICKOU BEZPRAŽCOVOU KYTARU?

Mimochodem, na kontrabas hraji stále a docela hodně. Moje odpověď na otázku zní ano, zejména pokud jde o práci a techniku levé ruky. U kontrabasu jsem se naučil, jak je důležité pracovat s prstokladem. Mnoho basistů prostě popadne nástroj a hraje. Já jsem se při studiu učil polohy prstů apod., byla to úplná věda. Studovali jsme metodiku Franze Simandla a učili se, že každý prst má na hmatníku své dané místo. To samé platí i pro bezpražcovou elektrickou baskytaru, takže ano, studium kontrabasu mi hodně pomohlo.

KDYŽ JSEM HOVOŘIL S KONTRABASISTOU J. B. WILLIAMSEM, ŘEKL MI, ŽE NEJLEPŠÍ METODOU PRO ZVLÁDNUTÍ INTONACE BYLO HRÁT NA KONTRABAS SMYČCEM. JAKÝ JE TVŮJ NÁZOR?

(Úsměv) Hráť na kontrabas smyčcem, to je jako postavit se před publikum úplně nahý! Přitom odhalíte vše. Hrajete-li na kontrabas pizzicato, ladění slyšíte docela dobře, ale smyčcem... můj Bože! Je ovšem pravda, že je to

ta nejlepší metoda, jak se naučit nehrát na kontrabas mimo tón. Víte, elektrická baskytara má rychlejší odezvu, reaguje rychleji než kontrabas, takže nehrát falešně není zase tak těžké. Lidem pokaždé říkám, že hrát na klasický kontrabas smyčcem, to je vážně jako se před publikem svléknout, nic víc, nic míň. Tak to prostě je.

MOHL BYS POPSAT SVOJI CESTU K BEZPRAŽCOVÉ BASKYTARĚ? HRÁL JSI NEJPRVE NA BASKYTARU S PRAŽCI A TŘEBA AŽ POZDĚJI PŘEŠEL NA FRETLESS?

Na baskytaru s pražci jsem začínal a i během své kariéry jsem s ní udělal mnoho nahrávek pro mnoho hudebníků. Bezpražec mě nadchl ve chvíli, kdy jsem uslyšel Jaca (Pastoriusse). Navíc se mi v osmnácti podařilo přejít pražcový nástroj autem; rozbil se a mně zůstal jen bez-

pražec. O to víc jsem se na něj snažil tehdy cvičit. Hrával jsem vlastně i na trombón a myslím, že zkušenost práce se snížcem byla pro mou hru na bezpražcový nástroj také přínosem.

KDYŽ UŽ HOVOŘÍŠ O DOJMU, KTERÝ VE TOBĚ ZANECHAL JACO PASTORIUS, RÁD BYCH SE ZEPTAL NA TOTO: DOKÁŽI SI DOCELA DOBŘE PŘEDSTAVIT, ŽE TĚ NĚJAKÝ MLADÝ BASKYTARISTA UVIDÍ HRÁT A NA ZÁKLADĚ TOHO SE STEJNĚ JAKO TY KDYSI ROZHODNE POŘÍDIT SI BEZPRAŽCOVÝ NÁSTROJ. TEN MÁ VŠAK NA HRÁČE PONĚKUD JINÉ NÁROKY, ZEJMÉNA POKUD JDE O VYTVOŘENÍ TÓNU. JAKÉ ZÁKLADNÍ RADY BYS DAL TAKOVÉMU NOVÁČKOVÍ?

Ještě než odpovím, rád bych řekl, že s Jacem jsme se dobře znali, často jsme hovořili o hře na basu a hodně jsme spolu hrávali. Myslím, že jsme měli i podobnou techniku prstokladu.

Nicméně, ve chvíli, kdy berete do ruky bezpražcovou baskytaru, musíte být připraveni na to, že tento nástroj si žádá skutečnou herní disciplínu. Na nástroj s pražci můžete hrát svým způsobem nedisciplinovaně, nemusíte dodržet přesnou pozici prstů levé ruky a pořád vám to bude znít dobře. Na bezpražcovém nástroji musíte levou ruku ukáznit, jinak budete hrát falešně. Každý její prst musí být na přesném místě a ne jen poblíž, protože na tomto hmatníku je každý rozdíl v poloze velice slyšitelný. Na hmatníku s pražci můžete víceméně bez následku prst na strunu přiložit kdekoliv mezi jedním a druhým pražcem. U fretless nástroje je důležité hlídat vzdálenost mezi prsty a to, na jaké místo prst kladete.

JSI ZNÁM TAKÉ JAKO POMĚRNĚ AKTIVNÍ UČITEL HRY NA BASKYTARU A TVÉ BASOVÉ SEMINÁŘE JSOU DNES JIŽ LEGENDÁRNÍ. STÁLE SE TĚTO ČINNOSTI VĚNUJES?

Ano, semináře dělám pořád, i když učení se asi nejvíce věnuji na univerzitní půdě v Jižní Karolině, kde vyučuji hře na basu, technologii nahrávání a jazz. S Victorem Wootenem navíc stále a poměrně často provozujeme basové kempy, kam se většinou tak na týden sjede až kolem šedesáti lidí. Mimochodem, občas máme i české studenty. Na těchto kempech učíme společně s Victorem, Chuckem Raineyem a různými speciálními hosty. Například před týdnem to byli Rhonda Smith a Kai Eckhardt.

ZAZNAMENAL JSI MEZI MLADÝMI HRÁČI NĚJAKÝ TREND?

Ano, zaznamenal jsem určitý problém, který spočívá v tom, že většina mladých basových hráčů je jakoby uchvátena technikami a zapomíná na groove, což jim ale bohužel v budoucnu docela

ublíží. Při učení kladu velký důraz na fakt, že všechno, co hraješ, musí mít groove. Nejdříve zkrátka musíš být basák, a potom se můžeš zabývat ostatním. Protože když budeš hrát například jako Lee Sklar, vždycky ti někdo dá práci a ty se muzikou užíviš. Pokud ale budeš stále před hraním basu upřednostňovat všechny ty nové vylomeniny, moc práce mít zřejmě nebudeš a tím pádem si jako hudebník ani příliš peněz nevyděláš.

V TĚTO SOUVISLOTI JE ZAJÍMAVÉ SLEDOVAT HRÁČE, JAKO JSI TY NEBO VICTOR WOOTEN. I PŘES VÝRAZNÉ TECHNICKÉ MISTROVSTVÍ A HRANÍ SLOŽITÝCH FIGUR ZNÍ VAŠE HUDBA VELICE MUZIKÁLNĚ...

To je přesně ono. Fakt, že je tvá hudba taková, přichází právě s tím, že hraješ groove a také s tím, že se snažíš, aby si to, co hraješ, přizpůsobil potřebám hudby. To funguje! Myslím, že je to otázka růstu každého hráče, kdy se odpoutává od přístupu typu: „hele, podívej co umím“, obvykle následované různými „ttrrrr“ a „frrrrr“ na basu. Důležité je zpomalit, přemýšlet a pokusit se přizpůsobit se hudbě.

MOHL BYS POPSAT AKT IMPROVIZACE, RESPEKTIVE CO JE PRO MĚ, JAKO PRO HRÁČE, DŮLEŽITÉ, KDYŽ CHCI BÝT DOBRÝ V IMPROVIZACI? MYSLÍM TÍM, ZDA JE DŮLEŽITÁ TEORETICKÁ ERUDICE, URČITÁ HUDEBNÍ INTUICE APOD.?

Myslím, že teorie je dobrá. Kromě teoretických znalostí je také důležité dobře se orientovat na hmatníku. Další nutnost, kterou bych obzvlášť rád zdůraznil, je rozvoj umění poslouchat, rozpoznávat intervaly. Když slyšíš, že něco hraješ, měl bych být schopen to po tobě taky zahrát. Mám zato, že mnoho lidí vůbec netrénuje své uši a většinou jen asociují to, co hrají s tím, co slyší, a ne naopak. Přitom je důležité umět poslouchat, umět rozpoznávat. Potom si mohu říct: „jasně, tohle je to či ono, slyším to, to je to, co hrají.“ Nebo: „Ano, tohle je ten a ten durový akord, poznaly to mé uši, nepřečetl jsem to z papíru a vím, co do tohoto akordu zahrát.“

V SOUVISLOSTI S HERNÍM UMĚNÍM JSI NEJVÍCE ZMIŇOVÁN PRO SVOU TECHNIKU ARTIFICIÁLNÍCH HARMONIÍ.

MOHL BYS NÁS DO TĚTO TECHNIKY TROCHU ZASVĚTIT?

Dobrá, no, já k tomuto přistupuji opravdu trochu po svém. Zatímco Jaco Pastorius používal palec a ukazovák pravé ruky k brnknutí, já ukazovák přikládám na tón a brnkám druhým a třetím prstem, palec mám potom volný a mohu hrát více jako kdybych hrál akord. Mohu zahrát více basových tónů a nad to ještě harmonie. Vzpomínám, že často jsme se o tomto způsobu hry s Jacem přeli a často jsem se mu s touto technikou vnucoval. On však nakonec prohlásil, že to nepotřebuje a že je stejně nejlepší basový hráč na světě. Díky Bohu. (Smích)

POKUD SE NEPLETU, TUTO TECHNIKU JSI ROZVÍEL V DOBĚ, KDY JSI HRÁL S DIZZYM GILLESPIEM, JE TO TAK?

Ano. Během jednoho tour s Dizzym jsme hráli bez pianisty a hráče na kytaru. Měli jsem jen basu, saxofon a trubku. Díky této technice jsem mohl vlastně dohrávat akordy i s basovým tónem. Hrál jsem klasický walking bass a nadto ještě nějaký durový akord. V podstatě je to takové spojení piana či kytary s basou. Nejobtížnější ovšem je udržet přítom pořad správnou intonaci.

POJĎME SI ALESPŇ KRÁTCE POPOVÍDAT O TVÉ SPOLUPRÁCI S VICTOREM WOOTENEM. VELICE ČASTO SLÝCHÁVÁM VAŠE FANOUŠKY HOVOŘIT O TOM, ŽE SE K SOBĚ SKVĚLE HODÍTE PRÁČE, ŽE JSTE TAK VELMI ROZDÍLNÍ. VICTOR JE DALEKO VÍCE RYTMICKÝ, TY ZASE MELODICKÝ. SOUHLASÍŠ S TÍMTO NÁZOREM?

Ano, určitě. S Victorem jsem zcela odlišný v tom, jak jsme se na nástroj učili. Jsme odlišní v tom, jaký máme atak na bassu a jsme i odlišní v tom, jak přemýšlíme. Na druhou stranu jsme ale úplně stejní, přirovnal bych nás možná k Yin a Yang. Nebo jinak. Teď se nacházíme ve Frankfurtu a určitě existuje mnoho způsobů, jak se sem dostat. Můžeš leteť, můžeš cestovat vlakem, můžeš přijet z jihu, ze severu a dalších světových stran. Nějak takto se s Victorem díváme na naše herní styly. V každém případě ovšem platí, že cíl té cesty zůstává vždy stejný – je to hudba. I když se k ní dopracováváme různými způsoby. Ve chvíli, kdy já hraji artificální harmonie, on místo toho použije tapping. Výsledek je však skoro stejný. Pokud ale třeba zahrají na bezpražec jednu z jeho palcových technik, bude to ve výsledku znít úplně jinak, než kdyby to zahrál on na svůj nástroj. Jsme jako dva bratři, jsme oba stejně vysocí, docházíme ke stejným závěrům, přitom však přemýšlíme každý úplně jinak. Možná proto náš vztah trvá už dvacet let.

TVOJE KARIÉRA ZAHRNÚJE SKUTEČNĚ BOHATÝ SEZNAM STUDIOVÝCH NAHRÁVEK A NEJRŮZNĚJŠÍCH PROJEKTŮ. ZAJÍMALO BY NÁS, KTERÁ Z TVÝCH PRACÍ BYLA PRO TEBE OSOBNĚ NEJVĚTŠÍ VÝZVOU?

Wow. (Zamýšlí se) Jako velkou výzvu sledávám vždy situaci, kdy mám hrát v nějaké, nebo spíše pro nějakou, kapelu. Myslím tím moment, kdy je tu nějaká kapela a já se musím trefit do jejího stylu, do jejího ducha. Jedna z nejobtížnějších a zároveň nejvyšších věcí pro mě proto byla

spolupráce na albu Jethro Tull. Tihle pánové spolu odehráli dvacet, možná třicet či čtyřicet let a já jsem se měl stát členem skupiny doslova ze dne na den. Je to hodně těžké, protože se musíte naučit cítit jako člen kapely, naučit se změnit sám sebe, abyste svým partem perfektně zapadli. Na konci osmdesátých a na počátku devadesátých let jsem v Los Angeles přehrával nějaké party heavymetalových kapel, které to možná ani nevěděly. Tehdy jsem se musel opravdu snažit hrát jako člen té dané kapely a ne jako Steve Bailey. Na jedné straně to nejste vy, na druhé straně jste to vy, ale pokoušíte se být někým jiným. No, je to těžké, ale je to také jedna z věcí, která z vás dělá dobrého studiového hráče.

KDYŽ UŽ SE BAVÍME O STUDIU, RÁDI BYCHOM SE DOZVĚĎELI NĚCO O TOM, JAKÉ STUDIOVÉ VYBAVENÍ STEVE BAILEY PREFERUJE?

Ve svém domácím studiu mám snad úplně všechny druhy studiového vybavení. Nejrůznější staré i nové preampy, API, Tube-Tech, Avalon...

V současnosti jsem se zaměřoval do lampového DI boxu REDDI (A-Design Audio, pozn. Redakce). Je to taková velká červená věc, trochu mi připomíná autobus. Z té potom posílám signál do předzesilovače API 512. Preampy mám rád, všechny mají něco specifického a jsou jako kořeni, které přidávajíte do jídla. Také miluju staré mikrofony. Mít vlastní studio – to je pro mě jako mít vědeckou laboratoř, kde můžu všemožně experimentovat. Kdysi, ještě když jsem žil v L.A., jsem nahrával nejčastěji v pronajatých studiích, kde nikdy nebyl čas na to vyzkoušet věci pořádně, a zjistit, co funguje nejlépe. Člověk prostě musel dělat s tím, co znělo dobře a tím to končilo. Ve vlastním studiu mohu vzít kontrabas a experimentovat s různými technikami mikrofonního snímání tak dlouho, jak mě to bude bavit. A baví mě to, protože někdy ve studiu trávím třeba i dvacet hodin denně.

STEVE, V JAKÝCH PROJEKTECH JSI VLASTNĚ V SOUČASNOSTI NEJVÍCE ZAJINTERESOVÁN?

Pracuji teď na dvou sólových deskách. Tématem první z nich jsou duety. Půjde o duety mé basy a vždy jednoho dalšího nástroje. Spolupracuji na této desce samozřejmě s Victo-

rem Wootenem, hráčem na harmoniku Howardem Levym ze skupiny Flecktones či s Mikem Sternem. Druhý album by měla být symfonie pro orchestr a bezpražcovou šestistrunnou baskytaru. Myslím, že to bude hodně příjemná práce. Velký orchestr a basa. Na konci roku také plánujeme s Victorem nové projekty Bass Extremes.

JEŠTĚ POSLEDNÍ OTÁZKA. V MINULOSTI JSI VYTVOŘIL MNOHO PŘÍRUČEK A KNIH PRO HRÁČE NA BASKYTARU. JSTE V TOMTO OHLEDU STÁLE AKTIVNÍ?

Ano, to mě hodně baví, Možná, že v blízké budoucnosti napíšu něco nového. Teď žiju na pobřeží oceánu v Jižní Karolině, kde jde vše tak nějak pomaličku a hezky v klidu. Mám osmiletou dceru, hodně surfuju, hraju tenis a jsem ve studiu, tak uvidíme... (Smích)

